

Port Lockroy, Antarktis
... jaanuar 2020

Ahoi, armsad sõbrad!

Olen jõudnud oma reisi kaugeimasse punkti. Juba reisi kavandades teadsin, et sellest erakordsest postkontorist saadan kindlasti mõned kirjad ja postkaardid Eesti poole tee.

Vaadates praegu sadamakoha rahulikku vett, on raske uskuda, et kaks esimest ööpäeva möödusid Drake'i väinas kohutavas vetemõllus. Lained olid paadiga võrreldes hiiglaslikud. Kõik riided olid niisked või läbimärjad, kuid suutsime reisikaaslastega siiski hoida optimistlikku joont.

Vaatamata kõikidele ebameeldivustele ei vahetaks ma seda Antarktise reisi millegi muu vastu. Kuigi ma seda nii ei planeerinud, sattusin jäisele mandrile just 200 aastat pärast selle avastamist! Ajakirjanduses on juba kindlasti teada antud, kuidas Eesti presidendi Antarktise visiit kulges. Mul ei olnud võimalust temaga kohtuda, kuid nägin siiski ära ekspeditsiooni jahtlaeva „Admiral Bellingshausen“.

Arutasime reisikaaslastega, mida võisid tunda need mehed, kes paarsada aastat tagasi 28. jaanuaril 1820 esimestena jäist mandrit nägid. Kuigi ajaloolise polaarekspeditsiooni purjelaevad olid palju suuremad kui meie jaht, siis varustus ja navigatsiooniseadmed olid neil meie omadega võrreldes ... tagasihoidlikud. Kuid ka meie liigume edasi purjede abil, tänu sellele saame vaadelda rannikut palju lähemalt kui ristluslaevade turistid.

Kuigi liustike sulamise tõttu on merekaartidele ilmunud uusi saari, on loodus selle paarisaja aastaga loodetavasti vähe muutunud. Ikka need teravatipulised mäeahelikud, lumi ja vaikselt hulpivad hiiglaslikud jääpangad. Inimtühjus. Aeg kulgeb teosammul. Olen teinud sadu fotosid, kuid emotsiooni edasi andmiseks tuleks neid vaadata pigem lumisel mererannal kui soojas toas kamina ees. Milline rahu ja vaikus, välja arvatud pingviinikolooniate läheduses. Millised selged värvid ja teravad kontuurid – muidugi siis, kui kogu ümbrust ei varja parajasti tihe udu.

Õhutemperatuur kõigub nulli ümber, kuid sain korra ka ujumisriided selga tõmmata! Pendulum Cove'i rannas oli vesi uinunud vulkaani kraatris piisavalt soe, et korraks madalasse vette kõhuli visata.

Ilmselt jõuan küll ise enne koju tagasi, kui te mu kirja kätte saate, kuid muljed ja katsumused on palju väärtuslikumad, kui saan neid sõpradega jagada.

Kallistan kõiki kõvasti.

Ilma teie toetuse ja kaasaelamiseta oleks see teekond olnud palju vaevalisem.
Peatse kohtumiseni!